

min Formands Hensigt at fremlægge i nærværende Session, har jeg ikke kunnet finde mig foranlediget til at gaae ind paa. Det strider imod den Erklæring, jeg har afgivet som Amtmand, og imod de Anstuelser, jeg endnu har. Forslaget gik navnlig ud paa at samle alle Landets Overformyndere i et stort Overformynderi i Kjøbenhavn. Det er denne Plan, jeg paa ingen Maade kan gaae ind paa. Jeg skal ved Siden deraf erkjende, at der fra Justitsministeriets Side var forsøgt noget at raade Bod paa de skadelige Følger, jeg saae i denne Samling af Capitaler i Kjøbenhavn, nemlig derved, at der skulde anvendes en vis Deel til Ublaas i de forskjellige Amter; men jeg ansaae dette ikke for tilstrækkeligt. Jeg kunde derfor ikke finde mig foranlediget til at forelægge dette Lovudkast. Jeg skal naturligtvis ikke lade Sagen ligge, men søge at naae Maalet, navnlig en bedre Control og bedre Sikkerhed ad en anden Vej. Hvorledes dette skal stee, kan jeg naturligtvis ikke i dette Dieblit udtale. Det, som ligger mig nærmest i Tanke, men som jeg venter fra mange Sider vil finde stor Modstand, er at udvikle de Grundsætninger, som ere givne i Christian den Femtes Lov, ifølge hvilken det egentlig er Bærgen, som skal have Bestyrelsen af de Umyndiges Midler. Hvorvidt dette kan lade sig realisere paa en betryggende Maade, tør jeg naturligtvis ikke have nogen bestemt Mening om, men det er min Tanke at arbejde hen i denne Retning.

H. Jensen: Den ærede Ordfører har misforstaaet mig, naar han har troet, at jeg skulde have sagt, at det var at lade det gaae ud over de Ustyldige og ikke over de Styldige, og at jeg samtidig dermed skulde have været af den Overbeviisning, at der ikke var nogen Styldig. Jeg for mit Vedkommende har kun sagt, at jeg ikke fandt Sagen saa nøie undersøgt, at jeg vidste, om der var nogen Styldig; men at det, hvis man vilde følge Fleertallet, vilde være det Samme som at ramme de Ustyldige istedetfor de Styldige, idet man nemlig tog deres Arv og indskrænkede sig til at lade en Undersøgelse anstille. Den ærede Ordfører

har dernæst bemærket, at det skulde være oplyst, at der slet ikke var begaaet nogen Feil fra Bestyrelsens Side; men saa maa den ærede Ordfører have været meget uheldig i Redactionen af Udvalgets Indstilling; thi den gaaer ud paa, at det bør undersøges, om der ikke mulig kunde være steet nogen Feil (Ordføreren: Jeg hører til Mindretallet!). Ja, men den ærede Ordfører maa dog vistnok have været bekendt med Fleertallets Indstilling, og han burde da have anvendt sin usædvanlige Bektalenhed til at oplyse dette om, at det var oplyst for Mindretallet, at der ikke var begaaet nogen Feil (Ordføreren: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning!). Naar den ærede Ordfører endvidere har bemærket, at de Umyndige maatte tage Tabet ved denne Leilighed; fordi det var en Chance, som Alle vare underkastede i saadanne kritiske Tider, som vi i de senere Aar have oplevet, saa skal jeg bemærke, at det sees af de Oplysninger, som foreligge, at Grunden til de Umyndiges Tab er den, at de af Communitetet, som have modtaget deres rene Penge, have faaet udleveret et for endeel værdiløst Papir som Vederlag derved. Det er altsaa Communitetet, som fornuftigtvis maa tage Tabet, da det er sammes Pant, som er forringet, og Communitetet har jo ogsaa, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) har bemærket, selv erkjendt, at det var paa en Maade pligtigt til at erstatte det, idet det jo har indrømmet at ville erstatte en betydelig Deel deraf.

Formanden: Den ærede Ordfører har Ordet for en personlig Bemærkning.

Ordføreren: Jeg skal bemærke, at det var en sær Forblanding af Forhold, Tid og Sted, der var i den meget ærede Rigsdagsmands Foredrag. Communitetet har aldrig erklæret sig for styldigt; det har handlet overeensstemmende med sit Formaal og kan altsaa ikke blive styldigt; at Papiret har tabt, er ikke Communitetets Styld. — Det er Skik og Brug, at, naar man vil forsvare en Sag, saa svarer man sin egen Mening og ikke Andres,